

РЕШЕНИЕ

№ 210

гр. София, 05.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 06.12.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9785** по описа за **2024** година докладвано от съдия Георги Бозуков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция“, чрез юрисконсулт А., срещу решение от 19.01.2024 г. по нахд № 14677/2022 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 101-ви състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 21-4332-009876/20.05.2021 г., издадено от началника на група към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на В. И. К. на основание чл. 175, ал. 3, предложение 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева и е лишен от право да управлява МПС за срок от 6 месеца.

Решението се оспорва, поради постановяването му в нарушение на закона и при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). В касационната жалба са изложени доводи, че административният орган не е длъжен да уведомява собственика при служебно прекратена регистрация на МПС, а изводът на съда, че санкционираното лице не е допуснало виновно вмененото му нарушение е неправилен. Иска се отмяна на атакуваното решение и постановяване на ново, с което

да бъде потвърдено процесното НП. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение в случай, че ответната страна претендира разноски.

В съдебно заседание, касаторът, редовно призован не се явява и не се представлява. В представени писмени бележки от 29.11.2024 г. се излагат подробни съображения за основателност на подадената касационна жалба.

Ответникът – В. И. К., чрез процесуалния си представител адв. П., оспорва жалбата и моли за потвърждаване на съдебното решение. Претендира разноски съобразно представен списък.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, III касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно основателността ѝ.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

СРС е установил релевантните за случая факти въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства, при което е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 21.12.2020 г., в 16:05 ч. В. И. К., управлявал товарен автомобил „Т. А.“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на „СОЖЕЛИЗ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, в [населено място], по [улица]с посока на движение от[жк]към [улица]. При извършена проверка, било констатирано, че регистрацията на автомобила била служебно прекратена на 28.01.2020 г. Установено било, че водачът не поддържал регистрационните табели чисти и не представил КТ към СУМПС.

Съставен е АУАН Серия ГА № 335156/21.12.2020 г. затова, че К. управлявал автомобил с прекратена регистрация - нарушение на чл.140, ал.1 от ЗДвП. Преписката била изпратена на СРП, която с постановление от 09.04.2021г. е отказала образуване на досъдебно производство за престъпление по чл.345, ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК и материалите били изпратени на началника на ОПП-СДВР. Било прието, че водачът е извършил нарушение на ЗДвП, въз основа на което било издадено и процесното НП.

За да постанови обжалваното решение и да отмени НП съдът е приел, че В. И. К. не е осъществил състава на административно нарушение по чл. 140, ал.1 от ЗДвП. Преценено е, че К. е осъществил от обективна страна вмененото му нарушение, но деянието е несъставомерно от субективна страна. Според съда не се установява, че управлението на МПС с прекратена регистрация е осъществено от него виновно, респективно поведението му не представлява административно нарушение, тъй като липсва изискуем от закона елемент от субективна страна, поради което е отменил наказателно постановление, поради неправилно приложение на материалния закон.

Настоящият касационен състав намира съдебното решение за съобразено с материалния закон. При постановяването му СРС пълно и всестранно е изследвал фактическата обстановка и въз основа на събраните доказателства е извел правилни правни изводи.

В изпълнение на задълженията си и на принципа за служебното начало въззивният съд е събрал всички доказателства, релевантни за решаване на правния спор.

Административното нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП – управление на нерегистрирано МПС по пътищата, отворени за обществено ползване, е формално нарушение, поради което извършването му е възможно само при наличие на пряк умисъл. Интелектуалният момент на същия включва съзнаване от страна на нарушителя на всички елементи от обективния състав на нарушението – фактът, че регистрацията на МПС е прекратена и че той управлява нерегистрирано МПС. За да бъде осъзнато прекратяването на регистрацията на МПС, несъмнено е необходимо нарушителят да знае, че то е съществуващ факт от обективната действителност, т. е. че регистрацията е служебно прекратена от компетентната служба, в случая СДВР, на определена дата и че нарушителят управлява МПС след нея. Липсата на знание за който и да е от тези обективни признаци от състава на нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП изключва умисъла за извършването му поради фактическа грешка на дееца, съобразно разпоредбата на чл. 14, ал. 1 от НК.

От наличните доказателства е ясно, че служебната дерегистрация на МПС не е съобщавана на К., нито на собственика на автомобила. Този факт не се оспорва от касатора. Вярно е, че разпоредбата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП не съдържа изрично такова задължение за административния орган по дерегистрацията. Предвиденият в чл. 143, ал. 15 от ЗДвП ред за прекратяване на регистрацията – чрез отбелязване в автоматизираната информационна система, не означава, че това отбелязване не е предшествано от издаването на ИАА – волеизявление, с което се преценява налице ли са предвидените в разпоредбата предпоставки, а именно – неизпълнение на задължението за регистриране на МПС в двумесечен срок. Съответният орган обективира волеизявлението си по констатиране на вече възникнал друг юридически факт (неизпълнение на задължението за пререгистрация в двумесечен срок) чрез отбелязването в автоматизираната информационна система – следователно, налице е акт по чл. 21, ал. 2 от АПК, който подлежи на съдебно обжалване (в този смисъл са Определение № 2785/01.03.2021 г. по дело № 1828/2021 г. на ВАС, VII отд.; Решение № 7391/22.07.2022 г. по дело № 1295/2022 г. на ВАС, VII отд., Определение № 14092 от 16.11.2020г. на ВАС по дело № 9510/2020 г., VII отд.).

Съобщаването на този ИАА не е изрично предвидено в чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, но според АПК индивидуалният административен акт не поражда действие преди да е доведен до знанието на адресата си, независимо от способа на съобщаването. Едва след съобщаването му, а при липса на допуснато предварително изпълнение - и след влизането му в сила, собственикът е длъжен да съобрази поведението си с факта на дерегистрация, а ако продължи да управлява МПС ще бъде субект на нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, респективно – на отговорността по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.

Поради изложеното, несъобщаването на конкретния ИАА за дерегистрация на МПС на адресата му, води до незнание на собственика на автомобила за прекратената му регистрация, а още по-малко на ползвателя на автомобила, който не е собственик, което означава липсата на знание за обективните признаци на състава на нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, което само по себе си изключва умисъла за извършването му поради фактическа грешка по см. чл. 14, ал. 1 от НК.

Неоснователни са доводите в касационната жалба, че водачът е следвало да провери всички документи на автомобила и да се увери, че управляваният от него автомобил отговаря на изискванията на закона. Ред за проверка относно активната регистрация

на пътните превозни средства и то достъпен за всеки гражданин, вкл. собственик или ползвател, не съществува (в този смисъл е тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. по т. д. № 3/2022 г. на I и II колегия на ВАС и ОСС на НК на ВКС). Следователно в случая, В. И. К. не е разполагал към 21.12.2020г. с никаква възможност да знае или да предполага за прекратената регистрация на автомобила, който не е и негова собственост, още повече – да знае точната дата, на която това е станало.

При извършената служебна проверка касационната инстанция не констатира пороци, водещи до недопустимост или нищожност на обжалваното решение. С оглед горните съображения, не са налице и сочените в касационната жалба основания за отмяна на решението, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

Основателно е искането за присъждане на адвокатско възнаграждение в полза на адвокат П., който е оказал безплатна правна помощ на В. И. К. при условията на чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА, видно от съдържанието на договора за правна защита и съдействие /л.15/. Размерът на адвокатското възнаграждение следва да бъде определен, на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА във вр. чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно 400 /четиристотин/ лева.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал.2, предл. 1, вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, III касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 19.01.2024 г. по нахд № 14677/2022г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 101-ви състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи с адрес: [населено място], [улица] да заплати на адв. М. П. от САК с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] сума в размер на 400 /четиристотин/ лева на осн. чл.38, ал.2 от ЗА.

Решението е окончателно.